

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľa (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Martou Vícenovou, advokátkou, Záhorácka 15/B, Malacky, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP 309/2022-148 z 20. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 309/2022-148 z 20. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem uvedeného sťažovateľka žiada vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy a podľa čl. 2 dohovoru vo vzťahu k maloletému [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „maloletý“), ktorého je starou matkou.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že na Okresnom súde Malacky (ďalej len „okresný súd“) je vedené konanie na návrh sťažovateľky ako starej matky maloletého o zverenie maloletého do jej náhradnej osobnej starostlivosti proti otcovi maloletého. Konanie je vedené pod sp. zn. 8 P 25/2020. Sťažovateľka na okresnom súde v rámci prebiehajúceho súdneho konania podala návrh na vydanie

neodkladného opatrenia, ktorým by na čas do právoplatného skončenia konania vo veci samej súd udelil sťažovateľke súhlas s vycestovaním maloletého do krajín Európskej únie a súčasne uložil povinnosť otcovi pri odovzdávaní maloletého sťažovateľke odovzdávať cestovný pas, zdravotný preukaz a iné dôležité doklady, alternatívne aby súd udelil súhlas sťažovateľke na podanie žiadosti o vydanie cestovného pasu pre maloletého a súhlas na prevzatie vyhotoveného cestovného pasu. Okresný súd uznesením č. k. 8 P 25/2020/NO-105 zo 14. júla 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nariadil neodkladné opatrenie, ktorým do právoplatného skončenia konania o zverenie maloletého do náhradnej starostlivosti sťažovateľky uložil otcovi maloletého odovzdávať cestovný pas a zdravotný preukaz maloletého s tým, že sťažovateľka je povinná uvedené doklady odovzdať otcovi pri odovzdaní maloletého, a vo zvyšku návrh sťažovateľky zamietol.

3. Na odvolanie otca maloletého krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, v časti zamietajúceho výroku uznesenie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka sa k odvolaniu otca maloletého nevyjadrila. Krajský súd rozhodol v senáte zloženom z predsedníčky [REDAKOVANÉ] a členiek senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] napriek tomu, že uznesením krajského súdu č. k. 14 NcC 51/2014-138 z 20. júna 2014 bolo rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ] je ako sudkyňa zaujatá pre pomer k právnej zástupkyňi, ktorá je v dotknutom súdnom konaní zástupkyňou otca maloletého. Námietku zaujatosti sťažovateľka vzniesla proti menovanej sudkyňi elektronicky 30. októbra 2020 v odvolacom konaní o predchádzajúcom konaní o neodkladnom opatrení. Krajský súd uznesením č. k. 11 Cop 291/2020 z 28. októbra 2020 rozhodol, že namietaná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 11 CoP 291/2020. Predmetné rozhodnutie je podľa sťažovateľky formalistické, arbitrárne a chaotické, keďže krajský súd neodpovedal na argumenty sťažovateľky, pre ktoré namietajú sudkyňu z konania nevylúčil. Krajský súd tak pochybil, pokiaľ nepredložil námietku zaujatosti na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:
- napadnuté uznesenie trpí procesnou vadou, pretože vo veci rozhodovala zaujatá sudkyňa;
  - maloletý je diskriminovaný zo strany všeobecných súdov, ktoré uprednostňujú práva otca nad najlepší záujem maloletého, ktorý trpí zdravotným postihnutím, a preto je potrebné mu zaručiť zvýšenú ochranu jeho práv;
  - v konaní neboli dokázané ani osvedčené skutočnosti preukazujúce negatívny vplyv styku maloletého s rodinou žijúcou v zahraničí;
  - krajský súd rozhodol diametrálne odlišne ako súd prvej inštancie, pričom dokazovanie bolo vykonané iba okresným súdom, krajský súd neprihliadol na odborné správy, znalecký posudok špeciálnej pedagogičky a stanoviská psychológov ani na výsluch maloletého a jeho jasne prejavenu vôľu cestovať;
  - napadnuté uznesenie krajského súdu zasahuje aj do práv maloletého ako zúčastnenej osoby;

f) napadnuté uznesenie nerešpektuje ani judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 8 dohovoru, v zmysle ktorej nie je možné vyhovieť návrhom rodiča na prijatie takých opatrení, ktoré dieťa poškodzujú (Fiala proti Českej republike, rozhodnutie z 18. 7. 2006, ods. 96). Je potrebné zohľadňovať aj odmietanie styku dieťaťa s rodičom, ak sa tento nesprával k dieťaťu vhodne a empaticky (Padovič proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006, ods. 112, Drenk proti Českej republike, rozsudok zo 4. 9. 2014);

g) sťažovateľka ďalej poukazuje na Všeobecný komentár č. 14 (2013) Výboru pre práva dieťaťa k určovaniu najlepšieho záujmu dieťaťa (čl. 3 ods. 1), v zmysle ktorého akékoľvek rozhodnutie týkajúce sa maloletého dieťaťa musí zohľadňovať jeho najlepší záujem, pričom musia byť prijaté aj procesné záruky na jeho zohľadňovanie, v každom prípade má byť uvedené, akým spôsobom sa záujem dieťaťa zohľadňoval. V tejto súvislosti je napadnuté uznesenie prejavom svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, pretože krajský súd nepreukázal, že zohľadnil najlepší záujem maloletého, ale, naopak, uprednostnil práva otca;

h) napadnuté uznesenie porušuje aj hmotnoprávne predpisy, najmä § 43 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, procesné predpisy, a to § 38 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov, ako aj medzinárodné dohovory, a to tým, že nezohľadnilo názor maloletého, hoci bol vypočutý;

i) rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, nezákonné a diskriminačné, čím porušuje základné právo sťažovateľky, ako aj základné právo maloletého na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu;

j) sťažovateľka žiada, aby ústavný súd ustanovil maloletému opatrovníka z dôvodu kolízie záujmov sťažovateľky a druhého zákonného zástupcu – otca maloletého;

k) sťažovateľka ústavný súd žiada aj o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu na čas do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, jej práva na zákonného sudcu, ako aj porušenie základných práv na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a zákonného sudcu maloletého a práv maloletého podľa čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy a podľa čl. 2 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol zamietnutý jej návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa v prebiehajúcom konaní o zverenie maloletého do svojej náhradnej osobnej starostlivosti domáhala, aby jej súd udelil súhlas s vycestovaním maloletého do krajín Európskej únie a súčasne uložil povinnosť otcovi maloletého pri odovzdávaní maloletého sťažovateľke odovzdať jej cestovný pas, zdravotný preukaz a iné dôležité doklady maloletého. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd ignoroval jej argumenty, chybné vyhodnotil zistené rozhodné okolnosti, resp. nevzal do úvahy všetky dôkazy produkované v prvoinštančnom konaní, čo viedlo

k nesprávnemu právnemu záveru krajského súdu o tom, že podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia neboli v predmetnej veci naplnené.

6. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritorne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, ako to bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 13/2020, I. ÚS 19/2020).

7. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020, I. ÚS 9/2022).

8. Po oboznámení sa s relevantnou časťou odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o jeho ústavnej konformite. Z dôvodov obsiahnutých v napadnutom uznesení vyplýva, že krajský súd sa, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu ako okresný súd, nestotožnil s právnym záverom okresného súdu o potrebe nariadenia neodkladného opatrenia, pričom zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, ktoré ho k predmetnému opačnému záveru viedli. Podľa názoru krajského súdu nebolo dôvodné vyhovieť návrhu sťažovateľky, ktorá neosvedčila nevyhnutnosť bezodkladnej úpravy pomerov maloletého nariadením neodkladného opatrenia v časti, v ktorej navrhovala, aby pri odovzdávaní maloletého sťažovateľke bola uložená otcovi maloletého povinnosť odovzdať jej preukaz poistenca maloletého, ktorý bude sťažovateľka zase povinná odovzdať otcovi maloletého pri jeho vrátení. K totožnému právnemu záveru dospel krajský súd aj vo vzťahu k iným dôležitým dokladom maloletého, ktoré neboli konkretizované. Rovnako krajský súd v časti navrhovaného uloženia povinnosti otcovi maloletého odovzdať sťažovateľke cestovný pas maloletého, ktorý bude následne ona povinná vrátiť otcovi maloletého pri jeho odovzdávaní, dospel k záveru, že sťažovateľka neosvedčila nevyhnutnosť neodkladného zásahu súdu do pomerov maloletého, pretože nevycestovanie maloletého mimo územia Slovenskej republiky nie je ohrozením jeho záujmov, života alebo zdravia, pričom cestovný pas maloletého

nepovažoval za nevyhnutný pre riadny výkon starostlivosti sťažovateľky o maloletého s tým, že k faktickému odovzdávaniu maloletého viac ako dva roky nedochádza, čím je spochybnená samotná vykonateľnosť výroku uznesenia okresného súdu.

9. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom uznesení vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a s účelom neodkladného opatrenia, čo v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o neodkladnom opatrení. Ústavný súd ho považuje za vnútorne konzistentné, zrozumiteľné a reagujúce na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na (ne)vydanie neodkladného opatrenia. Prezentovaná sťažostná argumentácia sťažovateľky založená primárne na spochybnení vyhodnotenia skutkových okolností danej právnej veci nie je spôsobilá spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojim uvážením. Zohľadňujúc osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie konajúcich súdov, ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu nenesie známky svojvôle a z ústavného hľadiska je udržateľné.

10. Ústavný súd dodáva, že ochrana poskytovaná neodkladným opatrením nie je podmienená vykonaním rozsiahleho a úplného preukázania skutočností majúcich vplyv na výsledok meritórneho konania a zároveň požiadavky kladené na jeho odôvodnenie nie sú natoľko prísne ako v konaní vo veci samej, ak má dočasnú povahu (ako to je v danom prípade), a preto je aj ústavný súd pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti neodkladných opatrení benevolentnejší ako pri konaniach vo veci samej a zasiahne len v úplne ojedinelých neudržateľných prípadoch, čo nie je prípad sťažovateľky. Ústavný súd tiež dodáva, že sťažovateľka nevyužila možnosť predložiť svoje argumenty v odvolacom konaní, keď sa nevyjadrila k odvolaniu otca maloletého proti uzneseniu okresného súdu, čím sa sama diskvalifikovala z možnosti preskúmania jej námietok v odvolacom konaní.

11. Ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že hoci návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovené nebolo, všeobecné súdy dosiaľ právoplatne nerozhodli o úprave právnych vzťahov, ktoré sú predmetom sporu medzi sťažovateľkou a žalovaným o zverenie maloletého do jej náhradnej osobnej starostlivosti, v rámci ktorého sťažovateľka svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podala a v rámci ktorého sa rozhodne o jej právach konečným spôsobom, čím sa vyriešia aj právne otázky, ktorých úpravy sa sťažovateľka domáhala prostredníctvom neodkladného opatrenia.

12. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že sa nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností strán sporu nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd strán sporu, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012, I. ÚS 59/2021).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základných práv maloletého ústavný súd rovnako konštatuje, že nezistil v napadnutom uznesení žiadny exces, či už v rovine právneho posúdenia veci, resp. logickosti a udržateľnosti argumentácie z hľadiska vyhodnocovania skutkových zistení, ktorý by sa dotýkal základných práv maloletého na spravodlivé súdne konanie. K čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa zakotvujúcemu potrebu zohľadňovania najlepšieho záujmu dieťaťa a čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa obsahujúcemu záväzok zmluvných štátov zabezpečiť vyjadrenie názoru dieťaťa ústavný súd rovnako nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu nesledovalo najlepší záujem dieťaťa a ignorovalo jeho názor. Vzhľadom na skutočnosť, že v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu je namietané aj porušenie práv podľa čl. 14 a čl. 2 dohovoru, ako aj podľa čl. 23 ústavy súvisiacich so slobodou pohybu a pobytu a zákazom diskriminácie v príčinnej súvislosti s právom na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, nie je daná žiadna možnosť porušenia označených práv, ktorej reálnosť by mal ústavný súd preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie, a preto ju aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho práva a práva maloletého na zákonného sudcu, argumentujúc tým, že o jej právnej veci rozhodovala zaujatá sudkyňa, ktorej zaujatosť namietala v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 11 CoP 291/2020 (rozhodovanie o odvolaní otca maloletého proti predchádzajúcemu zamietavému rozhodnutiu okresného súdu o návrhu otca maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia), ktorý ju z prejednávania a rozhodovania veci nevytlúčil uznesením č. k. 11 CoP 291/2020 z 28. októbra 2020 a o námietke zaujatosti následne vznesenej sťažovateľkou v totožnom konaní 30. októbra 2020 dosiaľ nerozhodol napriek existencii predchádzajúcich rozhodnutí, v ktorých bola namietaná sudkyňa vylúčená pre pomer k právnej zástupkyňi (v tomto prípade advokátky otca maloletého), ústavný súd konštatuje, že môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý v jej petite za porušovateľa svojich práv označil (čl. 2 ods. 2 ústavy). To platí o to viac v prípade, ak je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že text uvedený mimo petitu sa pokladá iba za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorou však jej petit nie je možné doplniť (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

16. Keďže sťažovateľka v ústavnej sťažnosti kvantitatívne vymedzila rozsah prieskumu ústavného súdu na napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd, dodržiavajúc už uvedené zásady, nemal možnosť podrobiť ústavnému prieskumu postup krajského súdu spočívajúci v nerozhodnutí o námietke zaujatosti, resp. rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti vydané v inom, i keď súvisiacom, súdnom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd tiež konštatuje, že uznesenie krajského súdu o námietke zaujatosti č. k. 11 CoP 291/2020 z 28. októbra 2020 bolo vydané pred viac ako dvomi rokmi, čo by vylúčilo jeho ústavný prieskum pre nedodržanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti aj v prípade, ak by predmetné rozhodnutie

bolo zahrnuté v petite ústavnej sťažnosti. Okrem uvedeného z predložených príloh ústavnej sťažnosti a ani argumentácie sťažovateľky nevyplýva, že by v aktuálnom súdnom konaní vzniesla námietku zaujatosti. Ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

17. Z dôvodu, že ústavný súd v konkrétnom prípade v rámci kvázi meritórneho prieskumu podanej ústavnej sťažnosti zistil, že podaná ústavná sťažnosť je ako celok vo vzťahu k právam sťažovateľky, ako aj vo vzťahu k právam maloletého zjavne neopodstatnená, resp. nemá zákonom ustanovené náležitosti, nebolo potrebné ustanoviť kolízneho opatrovníka, pretože nezistil ústavnoprávnu relevanciu predkladaných argumentov (IV. ÚS 382/2020, IV. ÚS 207/2021).

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu